

Взаємозалежність світів

У нашій про життя уяві
Поки що в більшості – пільма,
Мовляв, геть й непотрібна справа
Те ставлення, в кому дурман

Щось про той світ потусторонній,
І про загробний світ якийсь.
В невігластві все те є, в повнім,
Таким й тлумачить не берись.

Було б потрібно, та й не тільки, -
Ще більше б треба йти до знань,
Але мороки з цим всім скільки,
Краще як всі, в пільмі блукань.

В тім всім безладді забобонів,
У скепсисі всім нашим тім
Не хочемо вивчать Законів
Тих , що у Вченні дані, й всім,

Розвіять ми всі можем в знанні
Про те, що Світ єдиний весь,
Допитливість в уподобаннях
Нам треба, як і гідність, й честь

Що всі світи - то наша ж хата,
Весь Космос, з ним і в нім й живем.

Пільми й невігластва дрімучий,
В тому - життя таке в нас все .
Невіглас - він завжди ще й злючий,
Й ще більшу лиш пільму несе

Дурень не той, хто ще не знає,
А той, хто вже й не хоче знать!
Так наш Скворода вважає,
Його б нам думку й шанувать

Так і блукаємо ж, сердешні,
В невігластві своїм й пільмі,
Ніби ж не дома, й не тутешні,
Ніяк собі ж не скажем – «ні!»

В якому чітко і доступно
І про світи, і про дурман,
І що робить, щоб всю ту скруту
Перемогти. Весь той туман

Все більше й більше очищати,
Тоді ж свідомість так й зросте,
Бо будемо й ми добре знати,
Й ніхто вже нас не проведе -

Як знищимо в собі ж пихатість,
То вже й ніколи не помрем,

У всьому схоже, - і в людині
Сім тіл, і в Космосі так є,
Вони в зв'язку постійнім й спільнім,
Зв'язок цей й вплив завжди дає

Якщо йде з вищих - Світло й радість,
Якщо ж з найнижчих, - з тих лиш жах!
Як Світло нам приймать, щоб самість
Й найгірше все щоб йшло лиш в прах-

І в ній є все, що тільки й треба,
І щоб Найвище все й нам взяли,
І щоб не допустить до себе
Найнижчих всіх мерзенну рать.

Нема ніде, та і не буде,
То все умовно лише те.
У Космосі - ми дома й всюди,
Тут тіло, й весь наш дух росте,

Ні в розумі, ні в нашім серці
Не буде вже, бо знищим всю.
Відкриються й нам Божі дверці
На таємницю в тім оцю,

Бо живемо ми безперервно
У тілі, та й без тіла, всяк
В єдинім Світі, не окремо,
В різних кімнатах хати, й так

З Надземного, в земний й приходить,
Постійно йде до нас й всього,
Що з яких рівнів, - те й надходить,
І ми залежим від того:

Наука не з простих, й не з легких,
Та Вчення допоможе й в цім.
Все це є в нас всіх, й недалеко,
Людина теж – єдиний дім,

В світах - земнім й Тонкім вже Світі -
В обох ми вдень всі і вночі
У Світлі, чи в п'ятьмі сповиті,
Потустороннього ж - ні в чім

Чи навпаки - і те, й те гнобим,
Або й ще гірше, гробим ми,
Коли і як, й чому те робим -
Повинні знать, тоді й п'ятьми

Й не треба буде забобонів,
І скепсис геть весь відпаде,

Знання Основ і їх Законів
Лиш до Життя нас всіх веде

Вже зовсім Нового, такого,
Що й в мріях поки не знайти.
Єдине все в нім, й без лихого,
В нім Світло ж Божої мети,

Яку у спадщині Великій
Всі Реріхи несли, й дали,
І в тій пільмі несамопитій
Нас вчили всіх, і все змогли!

Тепер все діло лиш за нами,
За тими, хто ще зможе жити,
Хто здасть в Нове Життя екзамен -
Той й зможе Світ в собі ж любить.

Микола Іващенко, Київ, 22. 02. 2018 р.